

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Lov om Skyldsætning af Jordebogsejendommene i de i Henhold til Fredstraktaten af 30. Oktober 1864 i Kongeriget indlemmede tidligere slesvigske Distrikter af 29. Marts 1867 § 5 bestemtes det, at samtlige Skatter, Afgifter og Ydelser til Statskassen, som hidtil havde paahvilet disse Ejendomme, og som ikke bortfaldt ifølge Lovens § 4, skulde, hvilket Navn de end havde, med Undtagelse af Arveforpagningsafgift, fra 1. April 1867 sammendrages i én Sum for hver enkelt Ejendom. Af den samlede Sum skulde 6 Rigsdaler 80 Skilling pr. Tønde Hartkorn være en fast og uforanderlig Afgift, der benævnedes „Gammelskat“ og skulde være undergivet de samme Regler som den i det øvrige Kongerige i Henhold til Forordningen af 24. Juni 1840 § 3 udrede Gammelskat, medens Resten blev en den enkelte Ejendom paahvilende „Jordebogsafgift“ under de for saadanne Afgifter hidtil gældende Regler. Jordebogsafgiften skulde kunne afløses ved til Statskassen at indbetale det tyvedobbelte Beløb af Afgiftens Størrelse.

Over denne Jordebogsafgift har der i den forløbne Tid gentagne Gange været klaget af Beboere i de paagældende Distrikter, idet de i Andragender til Regering og Rigsdag have søgt at udvirke, at Jordebogsafgiften nedsattes eller endog helt bortfaldt. Det er til Støtte herfor gjort gældende, at Afgiften, i alt Fald for en stor Del, maa betragtes som en virkelig Statsskat, og at disse Ejendomme derfor ere uforholdsmæssig stærkt beskattede i Forhold til Ejendommene i det øvrige Kongerige.

Der vilde imidlertid næppe være tilstrækkelig Grund til at foretage en Reform af Skatte- og Afgiftsforholdene i de nævnte Distrikter for sig alene, idet Spørgsmaalet om den rette Ordning af Forholdene maa siges at have faaet sin endelige Løsning ved Loven af 29. Marts 1867. Men anderledes stiller det sig, naar man vil skride til Ophævelse af samtlige ældre Skatter paa fast Ejendom og i Stedet herfor indføre en Beskatning paa et helt nyt Grundlag. I saa Fald ligger det nær ikke at indskrænke sig til at lade den ved Loven af 29. Marts 1867 fastsatte „Gammelskat“ bortfalde, men tillige at tage under Overvejelse, hvorvidt en Del af „Jordebogsafgif-

ten“ bør bortfalde, for saa vidt som det ikke kan være Tvivl underkastet, at en Del af denne saakaldte „Jordebogsafgift“ ikke er af domanial Oprindelse, men rettelig maa betragtes som en Skat. Forskellen mellem „Gammelskatten“ og „Jordebogsafgiften“, saaledes som fastsat ved Loven af 1867, bestaar — bortset fra Navnet — alene deri, at den første er en uafløselig, den sidste en afløselig Del af de *samme* gamle Afgifter. Den ved Loven af 1867, § 5, indførte Deling af disse Afgifters samlede Beløb var kun grundet i Hensigtsmæssighedshensyn og var ikke bestemt ved, hvorledes de ældre Afgifter fordelte sig mellem Skatter og Domæneafgifter. Det kan derfor heller ikke siges at have været Lovens Hensigt at fastslaa, hvor stor en Del af de ældre Afgifter der var af domanial Natur.

De gamle, før 1867 bestaaende, Skatter og Afgifter, der bleve slaaede sammen til „Gammelskat“ og „Jordebogsafgift“, vare efter de paa ny anstillede Undersøgelser følgende:

paa Ærø og i den Del af Fastlandsdistrikterne, som i Slutningen af det 18. Aarhundrede var bleven „skyldsatt“ (de 7 Sogne Vonsild, Dalby, Øddis, Bjert, Stenderup, Vejstrup og Hejls), betaltes der Skyldsætningskanon samt Magasinpræstanda og Skriverpenge; nogle Ejendomme, der vare Parceller af de tidligere Domæner, samt enkelte andre Ejendomme, der tidligere havde tilhørt Staten, paahvilede der en aarlig Kanon „Domænekanon“, hvilken ved disse Ejendommers Afhændelse var bleven dem paalagt som en Del af Vederlaget for deres Overdragelse;

i de ikke „skyldsatte“ Dele af Fastlandsdistrikterne (Taps Sogn m. m. og de under Ribe Amtstuedistrikt hørende tidligere slesvigske Sogne), hvor altsaa Skyldsætningskanon ikke var paalagt, svaredes der Landgilde, Straatiende- og Hoveripenge samt Kontribution; hertil kom endvidere flere mindre Afgifter, saaledes bl. a. Vederlag for Høveri til nedlagte Domæner („Tjenestepenge“) og de paa enkelte Ejendomme hvilende saakaldte „Lindevedske Afgifter“ („Forbedelsespenge“ og „herskabelige Afgifter“).

Af disse Afgifter maa Magasinpræ-